

Formanden: Det er stærke Udtryk.

C. O. Pedersen: Jeg er ganske enig med den højtærede Formand og skal . . .

Formanden: Saa er der ikke mere at diskutere om.

C. O. Pedersen: Saa lader jeg Kendsgerningerne tale for sig selv.

Af andre Enkeltheder er der enkelte, jeg gerne vil omtale. Jeg kan ikke nægte, at Ejendomsbeskatningen er for mig det eneste formildende Punkt i hele denne Lovgivning, og jeg beklager oprigtigt, at det kun er en midlertidig Formildelse; det havde været bedre, om den var blevet varig. Men naar vi naar Foraaret, er vi jo færdige med den. Nu har jeg jo hørt, at der lægges megen Vægt paa disse 6 Mill. Kr.s Lettelse i Ejendomsskatterne, og jeg indrømmer, at det er en Lettelse for dem, der faar den. Men naar de faar gjort op, hvor meget de kommer til at betale ved de andre Skatter, bl. a. Kaffeskatten — der er dog nogle af dem, som svarer Skat paa fast Ejendom, som drikker Kaffe —, og gør op, hvor meget de skal betale i Form af Fragtforøgelse, fordi vi forhøjer Benzinafgiften, kan det godt være, at Lettelsen svinder en hel Del. Det er dog værd at tage i Betragtning, inden man synger for herlige Lovsange over det.

Men som jeg sagde til at begynde med: det, der for mig er det afgørende, er egentlig ikke Enkelthederne, men Hovedsagen. Jeg minder om og henviser til de Forhandlinger, der førtes i Efteraaret om Kriseforlig Nr. 1 i Oktober Maaned. Det blev den Gang fra flere Sider fremhævet, at Hovedfejlen ved dette Kriseforlig, det trekantede Forlig i Oktober, var den, at det ikke samtidig bragte varige Hjælpeforanstaltninger. Man kunde forudse, at om kort Tid skulde man til det igen.

Se, paa dette Hovedpunkt, selv om der ellers i Indholdet kan være Forskel i Enkeltheder, ligner det foreliggende Forlig paa en Prik Forliget fra Efteraaret i en saadan Grad, at enhver kan sige sig selv, at det vil gaa, som der saa ofte staar i en Artikel: Fortsættelse følger i næste Nummer. Det næste Kriseforlig maa komme til Efteraaret, naar disse Midler er opbrugt. Enhver kan sige sig selv, det erkender jo alle, at det er ikke andet end en Morfinindsprøjtning, og det er derfor givet, at naar disse Penge er forbrugt, og de to Kvartaler er til Ende — og det er de, naar vi naar til Oktober —, saa maa vi til det igen.

Det er for mig Hovedindvendingen. Hvis der havde været noget, som pegede i Retning af Rentabilitet, blot det allerringeste, skulde jeg have været villig til at overveje at stemme for det. Men naar det er givet paa Forhaand, at det er en ny Formøbling af nogle og fyrretyve Millioner Kroner, uden at vi derfor kommer af Stedet, finder jeg ikke Anledning til at stemme for dette Forlig; jeg anbefaler at lade være med at stemme.

Der er en Mærkværdighed ved det Forlig, som jeg til Slut vil fremhæve. Ærede Medlemmer har jo for længst opdaget, at Basis for Tilvejrbringelsen af Balance, efter at man nu er paa det rene med Udgifterne, er nye Skatter; der er bogstavelig ikke en eneste Øres Besparelse. Jeg forstaar godt, at det ligger i, at Regeringen ikke har været villig til at tage imod Forslag fra Oppositionens Side, og derfor er Skylden naturligvis Regeringens, det kan der ikke være Tvivl om; men det forandrer bare ikke Sagen: at man nu i Løbet af et Aar har belastet den danske Skatteyder med saadant noget som — altsaa naar jeg tager Oktober-Forliget med — 70 Mill. Kr. alt i alt. Det forekommer mig, at naar Udgifterne i Forvejen var for høje, maa de nu være endnu mere for høje, efter at vi har lagt disse mange Millioner ovenpaa. Derfor har Kravet om Tilpasning i Dag meget meget større Berettigelse end i Efteraaret, det kan bare ikke slaa til.

Det, jeg frygter mest ved dette foreløbige Forlig Nr. 2, er, at den Politik, Besparelspolitikken, i Virkeligheden glider ud af Dagsordenen — ikke saaledes, at man ikke kan tale om den, for den er berettiget, som jeg siger —, men naar Regeringen nu for anden Gang faar Frist, tror jeg, at Kravet om Tilpasning i Fremtiden har mere historisk Interesse, at det ikke nogen Sinde vil naa at blive virkeliggjort, virkeliggjort paa den Maade, at der kommer en Nedgang, og at man med dette Forlig praktisk talt sætter Kronenedgangen paa Dagsordenen, hvis den ikke var det i Forvejen.

Jeg gaar ud fra som givet, at der ikke er nogen her i denne Sal, der vil gaa ind for den Betragtning, at vi for hvert Halvaar skal ordne disse vanskelige Forhold ved Udskrivelse af nye Skatter. Det maa vel faa en Ende en Gang, og da er der efter min Mening ikke andre Veje at gaa, hvis man ikke vil vandre Tilpasningens Vej, end at tilpasse Kronen — og det er vel ikke det, tænker jeg, som Flertallet her i Salen i og for sig havde ønsket. Men det er det, der